

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1191/2022
18.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против тужене Општа болица Панчево, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4994/21 од 14.01.2022. године, у седници већа одржаној 18.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4994/21 од 14.01.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 532/20 од 10.09.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да за период од октобра 2017. године закључно са септембром 2020. године, тужили по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог obroка и неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишег одмора, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 95.807,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4994/21 од 14.01.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој за период од октобра 2017. године закључно са септембром 2020. године, исплати по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог obroка и регреса за коришћење годишег одмора, појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећим изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, те обавезана тужилца да туженој накнади парничне трошкове у

износу од 43.813,50 динар. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 46.254,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је уговором о раду од 11.02.2014. године, засновала радни однос код туженог на неодређено време са пуним радним временом ради обављања послова Зарада тужиле за обављени рад и време проведено на раду утврђена је тако што се основица за обрачун и исплату коју утврђује Влада РС помножи са коефицијентом 12,59 и на тако утврђену зарату се додаје 0,4% на бруто зарату за сваку навршену годину радног стажа. Тужена је са туженом закључила и уговор о раду од 10.10.2019. године, којим јој је утврђена зарада која не може бити мања од минималне зараде, тако да укупан коефицијент тужиле износи 6,83. У спорном периоду тужена није организовала исхрану у току рада, а у обрачунским листама није исказивала део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. Такође, Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду, нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, сходно параметрима из Општег колективног уговора. У околностима када Посебни колективни уговори не садрже конкретну регулативу, која утврђује висину ових накнада, нити их уопште прописује као право запослених, првостепени суд је оценио да се примењују општи прописи о раду, и то члан 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиле за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиле исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у

државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није вредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 50/08 и 104/08, Анекс 1. и 2.), а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о методологији обрачуна тражених накнада. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужиљу у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, на начин како је то првостепени суд утврдио, нити подразумева да део тужиљиног коефицијента поуздано не садржи предметне трошкове.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Тужиља није успела у ревизијском поступку, због чега јој не припадају трошкови тог поступка, а захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка за састав одговора на ревизију је одбијен, јер ови трошкови нису били нужни и неопходни за доношење одлуке о ревизији, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**